

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. F. B.**, zastúpeného JUDr. M.O., advokátom v S., proti odporkyni **T. M.**, zastúpenej JUDr. D.M., advokátom v P., **o určenie neplatnosti závetu**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 17 C 112/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. decembra 2011 sp.zn. 6 Co 17/2011, takto

**r o z h o d o l :**

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 79,58 € k rukám JUDr. D.M., advokáta v P., do troch dní.

**O d ô v o d n e n i e :**

Okresný súd Poprad rozsudkom z 15. októbra 2010 č.k. 17 C 112/2008-276 zamietol návrh na určenie neplatnosti závetu zriadeného poručiiteľkou M. M. dňa 9. novembra 1999 formou notárskej zápisnice na Notárskom úrade v B., notárkou JUDr. Ľ. F. (N 487/99 Nz 487/99). Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporkyni trovy konania vo výške 1 082,22 € k rukám právneho zástupcu odporkyne JUDr. D.M., do troch dní od právoplatnosti rozsudku a povinnosť nahradiť trovy štátu vo výške 77,72 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Poprad. Dospel k záveru, že navrhovateľ v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by neb. M. M. závet dňa 9. novembra 1999 zriadila v duševnej poruche, ktorá by ju robila na zriadenie závetu nespôsobilou. Tvrdenie odporkyne o tom, že neb. M. M. ju sama oslovila za účelom zriadenia závetu, bolo jednoznačne potvrdené výsluchom svedkyne A. M., s ktorou nebohá pred zriadením závetu a bezprostredne po zriadení závetu bola v osobnom kontakte, keď u uvedenej svedkyne sa v tom čase zdržiavala v B.. Vypočutí svedkovia v konaní A. M., H. G., ktoré boli v kontakte s nebohou v roku 1999, potvrdili, že

zdravotný stav nebohej v roku 1999 bol dobrý, zo správania nebohej nebolo zrejmé, že by trpela duševnou poruchou. Svedkyňa A. M. potvrdila čipernosť, dobré duševné zdravie nebohej v roku 1999. Svedkyňa H. G. sa s nebohou poznala od roku 1994, potvrdila, že nebohá pred zriadením závetu mala úmysel majetok zanechať na čas po smrti odporkyni, nechcela, aby sa o tom dozvedel navrhovateľ. Z výpovede svedkov P. O., Ing. L. H., L. M., P. M. nebolo zrejmé, že by sa vedeli presne vyjadriť k duševnému stavu nebohej v roku 1999, avšak svedkovia boli v kontakte s nebohou sporadicky počas jej života a nepotvrdili, že by u nebohej videli známky takého nepriaznivého zdravotného stavu, ktorý by nebohú robil v roku 1999 nespôsobilú na zriadenie závetu. Svedok P. O. tvrdil, že nepriaznivý psychický stav nebohej si uvedomoval v roku 2007, svedkovia Ing. L. H., L. M., P. M. potvrdili, že s nebohou i po smrti jej manžela v roku 1994 sa dalo normálne komunikovať. Svedkyňa L. L., ktorá sa s nebohou poznala od roku 1960, sa nevedela vyjadriť k zdravotnému stavu nebohej v roku 1999. Tvrdila síce, že u nebohej si všimla zmeny správania v roku 1993, 1994 a že v roku 2007 mala nebohá výpadky pamäte, nepotvrdila ale, že by zdravotný stav nebohej v roku 1999 ju robil nespôsobilou na zriadenie závetu. Navyše výpoveď svedkyne L. L. súd hodnotil do istej miery ako účelovú a ovplyvnenú navrhovateľom s poukazom na vyjadrenie svedkyne (č.l. 100 spisu), keď podľa jej vyjadrenia navrhovateľ si neželal výpoveď svedkyne v jej neprítomnosti, aby „niečo nedobabrala“. Ani z výpovede svedkyne J. B., manželky navrhovateľa, nebola preukázaná existencia duševnej poruchy u nebohej v roku 1999. Ak svedkyňa tvrdila, že nebohá pred rokom 1999 sa liečila u psychiatra, nevedela ochorenie konkretizovať, ani označiť ošetrojúceho lekára. Navyše svedkyňa J. B. sa pred súdom vyjadrovala k starostlivosti navrhovateľa a svedkyne o nebohú. Za podstatný dôkaz považoval súd správu posledného praktického lekára nebohej MUDr. J. C., ktorý poprel záznam v zdravotnej dokumentácii nebohej o psychiatrickom vyšetrení v období od roku 1999. Súd ďalej poukázal na znalecký posudok MUDr. P. F. z roku 2007, v ktorom je síce zmienka o liečení nebohej, v roku 1974 na diagnózu „neurologický syndróm s depresívnymi rysmi“ a v roku 1977 „vertebrog. alg. syndróm“, uvedené diagnózy podľa názoru súdu bez ďalšieho nepreukazovali u nebohej duševný stav v roku 1999 a neznamenal, že i keby týmito diagnózami nebohá trpela, boli by prítomné u nebohej v roku 1999 (po 22-25 rokoch). Navyše znalec, až v roku 2007 (8 rokov po spísaní závetu) konštatoval existenciu duševnej poruchy v dôsledku organických zmien mozgu a odporúčal obmedzenie spôsobilosti na právne úkony. K dôkazu predloženému navrhovateľom - listu navrhovateľa z roku 1993 súd konštatoval, že u nebohej mohlo ísť v roku 1997 o občasné zvláštne správanie, ktoré v liste opisuje navrhovateľ, vyplývajúce z povahových rysov nebohej, správanie samo osebe neznamená, že

by u nebohej v roku 1997 a následne v roku 1999 v čase spísania závetu existovala taká duševná porucha, ktorá by nebohú robila nespôsobilou na spísanie závetu. K takému záveru súd prvého stupňa dospel po zhodnotení dôkazov vo vzájomnej súvislosti, keď mal za to, že ak by nebohá trpela v roku 1999 duševnou poruchou takého charakteru, túto by boli schopní ako laici rozpoznať vypočutí svedkovia, ktorí v tom čase boli s nebohou v kontakte. Prisvedčil i názoru okresného prokurátora, že keďže závet bol spísaný vo forme notárskej zápisnice, je vysoko pravdepodobné, že nebohá i pred notárkou vystupovala takým spôsobom, že notárka, keďže spísala notársku zápisnicu, nemala podozrenie, že nebohá je postihnutá duševnou poruchou, ktorá by nebohú robila nespôsobilou na zriadenie závetu. Uviedol, že spísanie plnomocenstva dňa 7. novembra 2007, sa netýkalo zriadenia nového závetu nebohou, z obsahu plnomocenstva a výpovede prítomných svedkov pri podpísaní plnomocenstva bolo zrejmé, že sa týka prenájmu a prípadného predaju bytu v K.. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 22. decembra 2011 sp.zn. 6 Co 17/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 77,29 € na účet právneho zástupcu odporkyne JUDr. D.M., advokáta v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Na zdôraznenie správnosti rozsudku prvostupňového súdu odvolací súd uviedol, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal nespôsobilosť poručiteľky M. M. na spísanie závetu dňa 9. novembra 1999. V tejto súvislosti poukázal na podanie právnej zástupkyne navrhovateľa zo dňa 2. augusta 2010 na č.l. 255 spisu, podľa ktorého navrhovateľ netrval na nariadení znaleckého dokazovania vo veci zdravotného stavu nebohej v čase spísania závetu, nakoľko považoval znalecký posudok MUDr. P. F. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, vypracovaný dňa 28. augusta 2007 za platný. Účastníci na tomto pojednávaní boli poučení súdom prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Odvolací súd poukázal na vyjadrenie právnej zástupkyne navrhovateľa na pojednávaní dňa 15. októbra 2010 na č.l. 265 spisu, z ktorého vyplýva, že právna zástupkyňa navrhovateľa po porade s navrhovateľom netrvala na doplnení dokazovania, ktoré by sa týkalo označenia ošetrovateľskej agentúry, označenia ošetrovateľky, resp. iných návrhov, v prípade vo vzťahu k MUDr. C.. Zo strany navrhovateľa, odporkyne a okresného prokurátora neboli ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolací

súd mal so zreteľom na uvedené za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by nebohá M. M. v čase zriadenia závetu dňa 9. novembra 1999 nebola spôsobilá na zriadenie tohto závetu. V súvislosti s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní poukázal na svedeckú výpoveď svedkyne H. G., z ktorej vyplýva, že poručiťka M. M. sa na spísanie tohto závetu dlhodobo pripravovala, nešlo o skratové konanie. Odvolací súd vo vzťahu k znaleckému posudku č. 10/2007 znalca MUDr. P. F. poukázal na to, že vzhľadom na podanie znaleckého posudku ku dňu 28. augusta 2007 a s poukazom na deň spísania predmetného závetu 9. novembra 1999 nemožno z uvedeného znaleckého posudku dôvodiť, že by poručiťka M. M. bola dňa 9. novembra 1999 nespôsobilou na spísanie notárskej zápisnice – závetu. Odvolací súd taktiež konštatoval, že zo strany navrhovateľa neboli preukázané okolnosti v zmysle ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka, a to, že by odporkyňa sa dopustila úmyselného trestného činu proti poručiťke, jej manželovi, deťom alebo rodičom alebo zavrhnutia hodného konania proti prejavu poručiťovej poslednej vôle. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označil skutočnosť, že ako účastník konania nemal možnosť sa dňa 28. mája 2009 zúčastniť na výsluchu svedkyne H. G., ktorá bola vypočutá na základe dožiadania prostredníctvom Okresného súdu Košice II a vyjadriť sa k obsahu jej výpovede, nakoľko upovedomenie o termíne konania výsluchu prevzal osobne až hodinu po začatí výsluchu dňa 28. mája 2009. Mal tiež za to, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie potrebné za zistenie riadneho a úplného skutkového stavu, keď sa uspokojil s jeho „neuváženým, chvíľkovým a nesprávnym“ rozhodnutím o netrvaní na vykonaní ďalšieho dokazovania vzhľadom na existenciu znaleckého posudku MUDr. F. z roku 2007. Navrhovateľ v dovolaní taktiež namietal nedoručenie rozsudku odvolacieho súdu JUDr. P., ktorá ho zastupovala v konaní na prvom stupni. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Odporkyňa navrhla dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej trovy odvolacieho konania vo výške 159,17 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných

procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

K odňatiu možnosti navrhovateľa pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že ako účastník konania nemal možnosť sa dňa 28. mája 2009 zúčastniť na výsluchu svedkyne H. G., ktorá bola vypočutá na základe dožiadania prostredníctvom Okresného súdu Košice II a vyjadriť sa k obsahu jej výpovede, nakoľko upovedomenie o termíne konania výsluchu prevzal osobne až hodinu po začatí výsluchu dňa 28. mája 2009.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že postupom Okresného súdu Košice II síce došlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď sa navrhovateľ z dôvodu oneskoreného doručenia predvolania na výsluch svedkýň H. G. a L. L., vytýčený na 28. mája 2009, nemohol na výsluchu zúčastniť a vyjadriť sa tak k obsahu výpovedí týchto svedkýň, avšak uvedené procesné pochybenie Okresného súdu Košice II bolo následne zhojené vykonaním opakovaného výsluchu svedkýň dňa 4. marca 2010 na základe žiadosti navrhovateľa o opakovanie výsluchu, na ktorom navrhovateľ mohol svoje procesné práva uplatniť v plnom rozsahu. Ako vyplýva zo zápisníc z uvedených výsluchov (č.l. 207 a 212 spisu), navrhovateľ, ako aj jeho právny zástupca, sa na výsluchoch osobne zúčastnili a kládli svedkyniam otázky. Navrhovateľ tak nebol vylúčený z realizácie svojich procesných práv.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie riadneho a úplného skutkového stavu, keď sa uspokojil s jeho „neuváženým, chvíľkovým a nesprávnym“ rozhodnutím o netrvaní na vykonaní ďalšieho dokazovania vzhľadom na existenciu znaleckého posudku MUDr. F. z roku 2007.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že právna zástupkyňa navrhovateľa JUDr. T. P. v podaní označenom ako Písomné stanovisko k výzve a návrh na doplnenie dokazovania, doručenom súdu prvého stupňa dňa 3. augusta 2010 (č.l. 255 spisu) uviedla, že „navrhovateľ netrvá na nariadení znaleckého dokazovania vo veci zdravotného stavu nebohej v čase spísania závetu, nakoľko považuje znalecký posudok č. 10/2007 MUDr. P. F. z odboru zdravotníctvo a farmácia a odvetvie psychiatria, vypracovaný dňa 28. augusta 2007 za platný“. Taktiež ani na pojednávaní pred Okresným súdom Poprad konanom dňa 15. októbra 2010 (viď zápisnicu o pojednávaní na č.l. 261 spisu) navrhovateľ potom, ako bol súdom riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., nenavrhol dokazovanie doplniť. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ bol v konaní na súde prvého stupňa zastúpený právnou zástupkyňou, ktorá bola tiež osobne prítomná na predmetnom pojednávaní, nemal prvostupňový súd o vážnosti jeho rozhodnutia o netrvaní na vykonaní ďalšieho dokazovania dôvod pochybovať. Iné (nenavrhnuté) dôkazy nepovažoval súd prvého stupňa vzhľadom na zistený skutkový stav za potrebné vykonať (§ 120 ods. 1, druhá veta, O.s.p.). Uvedená námietka navrhovateľa je preto neopodstatnená.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňuje úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

K námietke navrhovateľa o nedoručení rozsudku odvolacieho súdu JUDr. P., ktorá ho zastupovala v konaní na prvom stupni, dovolací súd uvádza, že právne zastupovanie navrhovateľa JUDr. T. P. v odvolacom konaní bolo ukončené ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu dňa 1. decembra 2010 (viď oznámenie o ukončení právneho zastúpenia na č.l. 289 spisu). Z tohto dôvodu jej prvostupňový súd rozsudok odvolacieho súdu nedoručoval.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporkyni náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol odporkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 18. apríla 2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky

vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,63 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH vo výške 13,26 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 79,58 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 18. septembra 2012**

**JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová